

Det næste punkt på dagsordenen er:

37) Forespørgsel nr. F 25:

Forespørgsel til velfærdsministeren:

Hvilke initiativer vil regeringen tage for at nedbringe uligheden i Danmark?

Af Mette Frederiksen (S), Özlem Sara Cekic (SF), Marianne Jelved (RV) og Line Barfod (EL).
(Anmeldelse 10.04.2008. Fremme 16.04.2008).

Kl. 13:46

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg skal med det samme give ordet til ordføreren for forespørgerne, fru Mette Frederiksen

Kl. 13:46

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Mette Frederiksen (S):

Vi lever i et samfund, hvor uligheden stiger, desværre. Selv om Danmark er et af verdens rigeste lande, selv om vi har lav arbejdsløshed, høj beskæftigelse og gode konjunkturer, ja, selv om det aldrig har været lettere at komme uligheden til livs end netop nu, får uligheden lov til at stige. Det er derfor, vi har rejst den her forespørgsel i dag.

Som opposition vil vi ikke passivt se til, når Danmark bevæger sig i den forkerte retning. Og vi håber, at vi med debatten i dag kan få både regeringen og Dansk Folkeparti til at indse vigtigheden af at gå imod den stigende ulighed.

Stigende ulighed er et onde for et samfund, også det danske. Og desværre er der alt for mange eksempler på ulighed i vores samfund. Lad mig give nogle af de eksempler, og lad mig starte med sundhedsområdet.

I Danmark er vi vokset op med troen på, at der er fri og lige adgang til vort sundhedsvæsen. Sådan er det ikke mere. Vi danskere er ved at blive delt op i et A- og et B-hold. A-holdet er dem, der kan springe køen over, fordi de står med en privat sundhedsforsikring i hånden. Og B-holdet er dem, der så kommer bagest i køen. Det er mange af vores pensionister; det er mange af dem, der er kronisk syge; og det er mange af dem, der står uden for arbejdsmarkedet. De private sundhedsforsikringer er bevis på, at velfærden i Danmark skrander, at vi har en regering, der ikke prioriterer rigtigt, og at den førte politik rammer socialt skævt.

Men ulighed i sundhed handler ikke kun om sundhedsforsikringer. Det handler også om,

hvor mange år vi kan forvente at leve i, og i hvor mange år vi kan forvente at leve et godt liv. Man siger lidt populært, at hvis man er 30 år, bor i København, er mand og har en god uddannelse, kan man forvente at leve 7 år længere end en 30-årig mand med kort uddannelse, der bor i provinsen. Det er de 7 år, hvor man skulle være en aktiv bedstefar; det er de 7 år, hvor man skulle leve sit liv godt. Uligheden er her, og den rammer, og det gør ondt.

Men vil vi danskere virkelig have et Danmark, hvor der ikke er fri og lige adgang til sundhed og behandling? Vil vi have et Danmark, hvor det ikke er alvoren af vores sygdom, men størrelsen af pengepungen eller forsikringen, der skal bestemme, om vi bliver behandlet? Svaret er nej.

Det er i vores øjne også nødvendigt at sige nej til den udvikling, der er i gang på det økonomiske område. Vi oplever nemlig en ny fattigdom i Danmark. Flere danskere er fattige, flere lever med længerevarende fattigdom, og flere børn vokser op med fattigdom. Flere lejere bliver sat på gaden, fordi de ikke råd til at betale husleje, og en gruppe af vores pensionister har svært ved at få folkepensionen til at slå til sidst på måneden. Samtidig er der givet skattelettelser, og formuerne har fået lov til at vokse sig større.

Så er der børnene. Det er stadig væk sådan i Danmark, at der er en sammenhæng mellem dine forældres sociale problemer og de muligheder, du selv har her i livet, måske fordi vi *reelt* ikke har de samme muligheder – vi har dem *formelt*, men vi har dem ikke reelt endnu. Det er i vores øjne uretfærdigt, at vi kan se, at mange af dem, der i dag sidder i fængsel, er dem, der har oplevet en barndom med omsorgssvigt. Og vi synes, det er uretfærdigt, når vi stadig i Danmark kan se en sammenhæng mellem forældres uddannelse og etniske tilhørsforhold, og om den unge får en uddannelse senere i livet. Det er uretfærdigt, og det er forkert.

Ja, der er masser at tage fat på. Som Folketing kan vi komme den stigende ulighed til livs og gøre uretfærdighed og ulighed til skamme. Vi håber, at debatten i dag kan anspore til en mere aktiv indsats fra Folketingets side. Stigende ulighed klæder ikke Danmark.

Kl. 13:51

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren for forespørgerne. Så er det velfærdsministeren.